

Milan Jesih / Mirko Bratuša

Tudi

* * *

Stoji, stoji stolpičast grad,
sto sob, sto oken in sto vrat,
kraljična v njem živi. Vam jo pokličem?
Če nista ravno ta čas s kraljevičem

si kaj intimna –
ker namreč sliši se državna himna.
Grad trden, kot vsak grad iz peska,
in veter z morja z oknicami treska.

29 7 2010

* * *

Po morju med otoki zunaj časa
v neskončno plove galeasa,
v krmnem salonu lepa kapitanka
z mornarji pleše brez prestanka:

vse znano je rečeno s tem,
vi več ne veste in jaz več ne vem –
je morje in je – heja, bumbarasa! –
minevanje tam daleč zunaj časa.

* * *

Mož, ki ga vidiš z okna rodne hiše
koračiti preudarno in počasi
vzdolž zadružne koruze proti vasi
– ni važno, a se naj napiše,

da nese svoj klobuk drzno postrani –
in ga vsekakor že poznaš na videz,
ko večkrat ta čas mimo pride,
je nekdanj glavni kifeljč bil v Ljubljani.

* * *

O repi
sem kritično že izrekel
nekaj neusmiljeno nelepih:
češ da odbija zdravi čut človekov

za stvarstva božjega vse plemenito;
hinavska je, prebrisana, pretkana
in sprta v sebi – kar poglej v korito:
moralno gnus, a prvovrstna hrana.

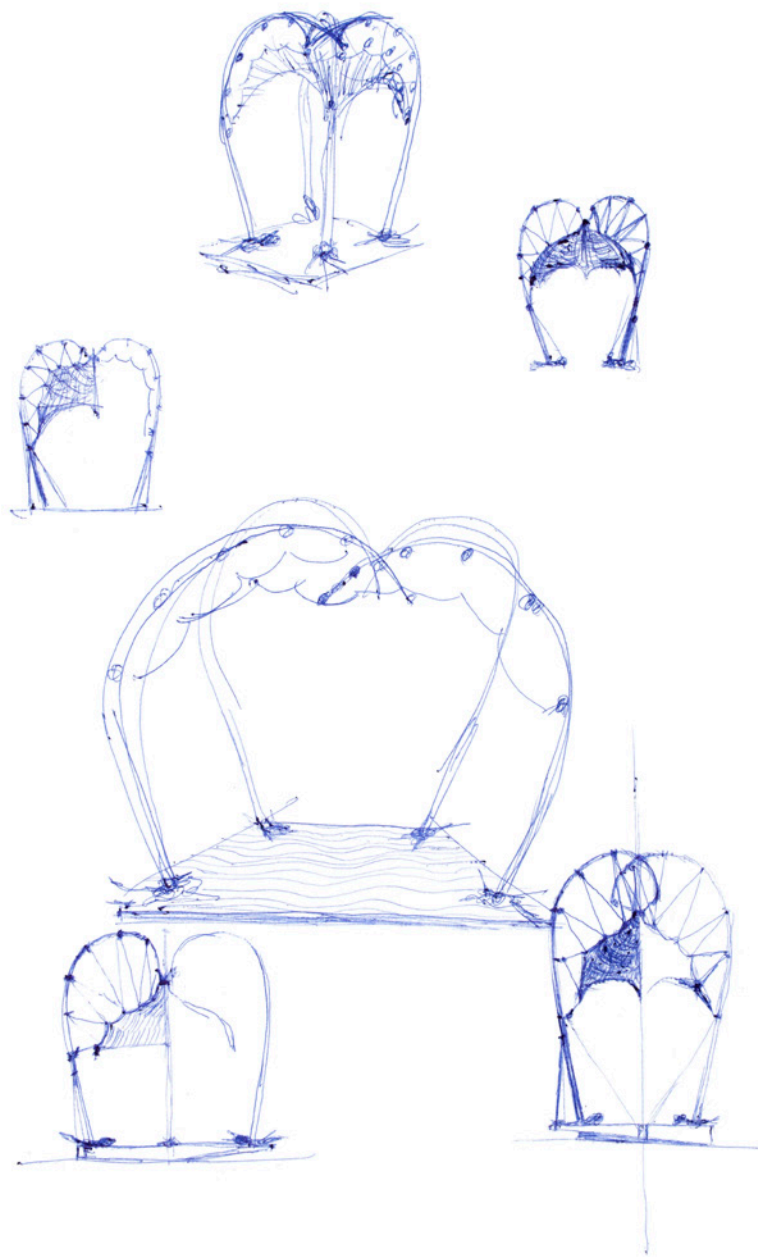

* * *

Primaknimo, tovariši, en stol
za starega capina,
med nas prišel si v lovski dom – domov –:
pozdravlja te zelena bratovščina

in s sten ti z ostekljenimi pogledi
mežika sedemnajst trofejnih glav,
bundo daj dol in k segedinu sedi,
saj srčne veprovine zanj si dal!

* * *

Zarana sem izpraznil harem,
do zadnje kamre, sedemnajst nadstropij,
odslovil sem družice svoje stare
in obsedel za bajto sam na klopi,

se vseh spominjal in posebej vsake
z nežno ljubeznijo in slo nekdanjo,
trepalnice prešteval jim in dlake
in upal jih in sanjal, sanjal –.

* * *

Legenda pravi,
da je neki metulj zgolj vztrepnil s krili
nekoč nalahno v azijski daljavi
– še v časih, ki so s časom se zgubili –

in da je hkrati – isti dan
in isti hip, kar rêcimo: sinhrono –
izmed sedečih bratov vstal Mont Blanc
z megelnato, od zarje zlato krono.

* * *

Gospa, recimo, v vrtu vas pokliče
    nekakšen cajzeljc, čeden ptiček,
pa vam snubeč zagostoli nemara:
»daj, greva malo letat, kurba stara!«

Vi, ki bridkost vam je sestra edina,
v hudem utrjeni – sklepi pekoči,
spraznjeno vdovstvo, revna pokojnina –
se kdo lahko namesto vas odloči?

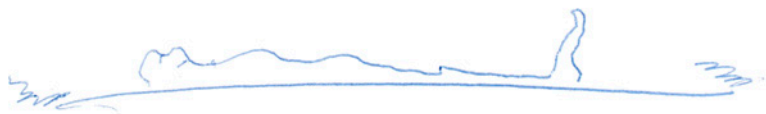
* * *

(Anakreontska pesmica vesela,
ki naj bi na tem mestu tu sedela,
nekje se je zgubila po naključju,
še preden sploh sem biti jo naučil:

skrbi me, kje zdaj, po katerih glavah
iščoč si bivališča reva tava
in v pohujšljivih legah
tamkajšnje rezidentke bega.)

vzdávám, že všem
na oběti
se připomínám na světě mrt

168999. 07 - B

